

[Ninn-Hansen.]

Hvis ministeren havde været i stand til at leve op til denne udtalelse, ville jeg have været mere taknemlig. Vi må endda antage, at den højtærede minister har fået en betydelig støtte inden for sin regering. Det er jo ikke længe siden, den højtærede økonomiminister fremkom med en udtalelse om, at Nyborgprogrammet, som det radikale venstre fremsatte, var gennemført. Det kan det dog ikke være helt, for Nyborgprogrammet indeholdt ønsket om, at sygekassegrænsen blev slettet, og man er her gået ind for en ordning, der er direkte modsat dette ønske.

Hverken den højtærede socialminister eller økonomiministeren har altså været i stand til at overvinde sygekassernes og det ærede medlem hr. Mørks modstand mod at slette sygekassegrænsen. Der har også under denne debat været fremført nogle af de argumenter, der oftest nævnes mod sygekassegrænsen. I kommissionsbetænkningen har jeg fremført bemærkninger om det, gående ud på, at vi ikke mener, at denne grænse, hvorefter 85 pct. af befolkningen — men ikke de andre — kan være nydende medlemmer af en sygekasse, er rimelig. Imod denne grænsefastsættelse er der også i kommissionen fremsat kritiske bemærkninger af lægernes repræsentanter. Jeg synes, der er meget rigtigt i disse kritiske bemærkninger, og håber derfor også, at der om spørgsmålet om grænsen kan føres en forhandling. Jeg skal blot sige, at i den skitse, der er opstillet som udtryk for det konservative folkepartis synspunkter, har vi sagt, at vi ønskede en frivillig ordning uden sygekassegrænse. Heri ligger, at folk skulle kunne vælge frit, om de ønskede at være medlem af en sygekasse, en fortsættelses-sygekasse eller en privat sygeforsikring, som altså alle ville komme til at bestå, hvis man udarbejdede et lovforslag efter de retningslinjer, der dér blev angivet. Jeg må imidlertid erkende, at irritationen over sygekassegrænsens tilstedeværelse ikke på samme måde har gjort sig gældende i kommissionen, hvor man havde søgt at samle alle dem, der først og fremmest er interesseret i hele spørgsmålet om sygeforsikringsordningen her i landet. Der blev ikke givet tilslutning til det ønske, der blev fremsat fra vor side, eller til den pågældende skitse.

Når der ikke blandt alle dem, der deltager i forvaltningen af sygeforsikringsordningen her i landet, er stemning for at afskaffe grænsen, må vi jo tage det til efterretning. Det kan selvfølgelig ikke betyde, at vi i øvrigt vil undlade at virke for en reform af sygeforsikringslovgivningen.

Det bliver jo ofte, og i nogen grad med rette, kritiseret, at man i det hele taget placerer repræsentanter for de politiske partier i kommissioner. Jeg er heller ikke sikker på, at det altid er det bedste for det forberedende arbejde på forhånd at tage de politiske partier med, men det kan i hvert fald ikke være således, at man, fordi man er placeret i en kommission, så kun hæfter sig ved det resultat, der er nået dér, og ikke vil arbejde med andre steder. For vort vedkommende vil jeg sige — også således at den højtærede minister kan være klar over det og, håber jeg, også være taknemlig for det — at vi selvfølgelig er parat til på det grundlag, der her foreligger, at deltage i en forhandling, så at vi kan virke for de interesser, vi i øvrigt har i forbindelse med udformningen af en sygeforsikringslovgivning.

Den højtærede socialminister kan imidlertid heller ikke selv henvise til, at han som baggrund for sit forslag har en kommissionsindstilling fra et flertal. Nogle af de mest afgørende faktorer for sygeforsikringsordningen her i landet, de mest afgørende organer i forbindelse med administrationen af denne lovgivning, har ikke alene undladt at give tilslutning til det forslag i kommissionsbetænkningen, som lovforslaget bygger på; fra flere sider er der endog direkte taget afstand fra det. Navnlig er der grund til at hæfte sig ved, at lægerne, som gennem deres arbejde skal føre denne ordning ud i livet, slet ikke har givet udtryk for en opfattelse, som den højtærede minister kan tage til sig i forbindelse med det forslag, der her er fremsat. Fortsættelsessygekasserne, der i dag administrerer en betydelig del af sygeforsikringsordningen, er meget skarpe modstandere. Det samme er tilfældet med de private sygeforsikringer, og ligeledes har kommunale repræsentanter modsat sig det af et mindretal i kommissionen stillede forslag, som ministeren nu vil gøre til lov. Jeg synes, at denne modstand er uhyre for-